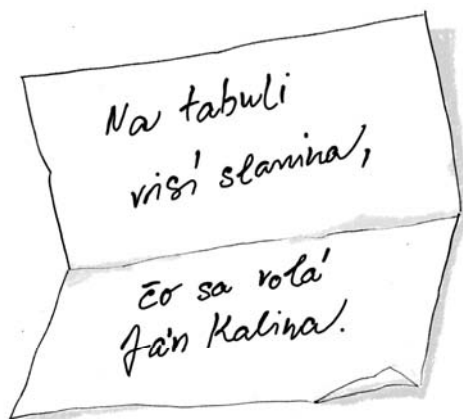

Ty si moja pomstiteľka!

Patrik nespúšťal zrak z pána Kalinu, zatiaľ čo prstom ukazoval na dlážku. Bea si tam všimla preložený lístoček. Rýchlo ho zodvihla, pod lavicou roztvorila a čítala:

Bea si okamžite prikryla dlaňou ústa. Opäť jej hrozil záchvat smiechu. Teraz jej bolo jasné, že za tým „Psst!“ musel byť Patrik.

Alebo že by nie?

Jedno bolo isté. Ten sykot sa ozýval nad jej hlavou.

„Konečne som Ťa našiel,“ zašepkal jej zrazu nejaký hlas do ucha.

Bea cítila, ako sa jej naježili chlípky na zátylku.

Niektu si tu zo mňa robí žarty, no ja na to neskočím, pomyslela si. Uprene hľadela na tabuľu, akoby sa nič nedialo.

„Bojíš sa?“ zašepkal hlas.

Bea nevdojak potriasla hlavou.

Zdalo sa, že hlas jej neveril. „Tak prečo si sa práve tvárila, ako keby si ma nepočula?“

Teraz už Bea prestala byť pokojná. Chvatne sa obzerala na všetky strany. Kto to hovorí? Je to niekto, kto ju pozoruje?

„Nemôžeš ma vidieť, som duch,“ vysvetľoval hlas pošepky.

Bea vrhla spýtavý pohľad na Tomáša, ktorý sedel dva metre od nej a horúčkovo počítal. Mala pocit, že ten hlas vôbec nepočul. Ani na Laure a Nikole si nevšimla nič zvláštne.

„Potrebujem tvoju pomoc, aby som pomstil veľkú nespravodlivosť. Ty si moja pomstiteľka!“ Hlas bol len zachrípnuté chrčanie. „Vybral som si teba. Nikto sa to však nesmie dozvedieť.“